

RUČIČKOVÁ TERAPIA

Špajdy

Hmla zakrývala starú stanicu lokálnej dráhy, bola len kúsok odhalená vďaka nádražnému osvetleniu. Zadebnene dvere dopravnej kancelárie držali vandalové od miestnosti ďalej. Dvere do čakárne boli rozlomené a sklenené tabule ležali roztrieštené na malé kúsočky na nerovnom betóne. Mosadzná piecka ležala pred starou koženou lavičkou s kovovými nožičkami. Druhá taká lavička znášala váhu chlapa, ktorý mal pri zablatenej obuvi opretú sekeru. Na jej ostrí sa v jemnom odraze nádražného svetla zaleskla krv. Chlap v červenej karovanej košeli upieral pohľad na hodiny. Zarastenou bradou ani nemykol. Na hodinách odbilo päť. Prešiel cez dvere a vošiel do dediny. Nepoužívaná budova sídlila od obce takmer kilometer.

Rýchlou chôdzou prešiel do krčmy na okraji dediny. Dvere vŕzgali v zotrvačnosti, potom, čo nimi prešiel. Desil ho fakt, že každý v krčme bol úplne nečinní. Vyzerali ako mŕtvy. Jeden pozeral do kríglá. Ďalší dvaja na seba provokačne bez pohybu hľadeli. Jeden vyzeral, že sa raduje z výhry v biliarde. Prešiel až ku baru, kde bol mladý muž s krátkymi vlasmi plnými gélu. Barman držal rukou čierny kufrík, ktorý mu mladý chlapík v čiernom obleku podával.

Odložil sekeru k baru, vytrhol kufrík barmanovi z ruky. Prehodil si cez rameno pána v obleku, do druhej ruky vzal kufor so svojím náčiním a vypadol. Počul ako to za nimi zarachotalo.

Mladý muž v obleku pomaly otvoril oči, pohol rukami nad sebou. Zdvihol zrak. Kovové putá o rúru. Okolo bol prach a trámy, zhlboka dýchal. Nohy mal priviazané taktiež o rúru. Videl kufrík pred sebou. A aj krvavú sekeru. Chlap v červenej košeli zdvihol sekeru, vyhrnuté rukávy odhaľovali množstvo jaziev a hrúbku jeho predlaktí. Rovnala sa hrúbke stehna fešáka.

„Tak, fešák, teraz mi povieš kód tejto veci,“ ukázal sekerou na kufrík, „inak to rozseknem.“

„Uhm...“

„Hneď.“

„Dobre, dobre. Štyri, päť, päť a sedem.“

Pozoroval ako mohutné prsty manipulujú s číselným kódom, kufrík odhalil svoje tajomstvo. Päťsto eurové bankovky, málo používané. Vytiahol jeden balíček von, ovoňal ho.

„Prosím, potrebujem ich, ten barman..... barman ma zabije.“

„Nie.“

„Ale...“ zahriakol sa a pohliadol na krvavú sekeru.

„Nezabije.“

„Vy ste ho...?“

„Nie.“

„Tak potom ma zabije.“

„Nie. Je mŕtvy.“

„Ale... však...“

„Nezabil som ho. To pomstítelia.“

„Kto?“

„Pomstítelia. Sleduj čas, peniaze si beriem,“ zavrel skontrolované peniaze späť do kufríka.

„Hej!“ kovové dvere na hale rachli, „super. Ale no tak! HEJ! POMÓC!“

Po desiatich minútach ho prestal baviť krik. Oprel sa o rúru a pozrel na presklený strop. Zažltnuté plexisklo prepúšťalo veľmi málo svetla aj v tejto hmle. Prišlo mu, že v sekunde je väčšia tma. Sklopil zrak pred seba, čierna postava s rukami vo vrecku a analógovými hodinkami stála pred ním. Čierne nohavice, čierna mikina a tvár zakrytá kapucňou.

„Kto ste? Čo chcete? Pust'te ma!“

Postava na tieto výzvy nereagovala, z klokanej kapsy vytiahol predmet, ktorý sa mierne zaleskol. Modrá bavlnená košeľa pod kravatou nasiakla krvou v oblasti, kde ju dýka pretrhla.

„Kufrík nemá,“ ohlásil do komunikátora vrah. Opustil halu.

Celkom pekný úlovok, hovoril si chlapík v červenej košeli, keď odkladal kufrík do pivnice svojej chatky. Mal na to špeciálnu kovovú skrinku. A kufrík nebol vôbec prvý. Posadil sa na gauč pred stenu vytapetovanú fotografiami rôznych ľudí. Uprostred nich sídlil obrázok tváre niekdajšieho zakladateľa veľkej spoločnosti na výrobu hodín. Nitky napnuté na špendlíkoch viedli k nemu. každá jedna. Chlapík vyšklbol vrchnák z fľaše piva zubami. Prevrátil ju do seba a napil sa riadneho dúšku. Bradou mu prešla mohutná ruka. Vzal do nej papierový kalendár, urobil do dnešného políčka dva krížiky. Každý deň ich mal aspoň štyri. Od toho, čo to všetko začalo ľudia stratili päť dní. Inak povedané celý pracovný týždeň.

tik

V obchodnom centre už dlhšiu dobu zdobil lavičku chalan v čiernom odeve, tvár si zakrýval kapucňou, len počúval tikot jeho analógových hodín. Pristúpil k nemu chalan v červených obtiahnutých nohaviciach s jabĺčkovým telefónom v ruke. Ľudia dookola si nič nevšimli, až do doby, keď osoba s čiernou bundou zmizla bez stopy, no chalanov úsmev ešte chvíľu trval, kým si uvedomil, diery vo vlastnom bruchu. Jeho bezvládne telo dopadlo do červenej mláky. Ľudia, ktorí sa pozerali na túto scénu videli zmenu behom sekundy. Pribehli mu na pomoc, no už bolo neskoro. V snahe zavolať pomoc, hmatali po svojich telefónoch, či dokladoch. Nič, nenachádzali. Vôbec nič. Tí čo držali mobily v rukách boli o to zmätenejší, zariadenia im proste zmizli z ruky. Tak ako chalanovi zmizol z ruky jabĺčkový telefón.

Čierna postava cestovala vlakom metra, spoločne so svojimi troma komplicmi. Do vlaku nastúpili spoločne. Vlak zastal, dvere s hydraulickým syčaním odhalili ďalšiu stanicu. Ľudia stuhli. Štvorčlenná skupina prešla pomedzi zmrznutých ľudí. Prešli popod informačný

panel, ktorého bežiaci text ostal na jednom mieste. Prešli cez stanicu, kde každý panel s hodinami neindikoval plynutie sekúnd. Vošli do služobného vchodu. Vrava spoza dverí nabrala na intenzite, ruch bežného dňa sa vrátil. Ticho kráčali vedľa seba chodbou osvetlenou len bodovými svetlami. Prešli k nákladnému výťahu, kde za sebou zatiahli bránu. Nákladný výťah ich vyviezol na prvé podlažia budovy. Tam prestúpili do luxusného výťahu, kde každej poslúžila stena ako opierka. Vyviezol ich až na najvyššie podlažie. Naukladali svoj lup pred sedáciu súpravu. Sedeli opretí o operadlá, ich ľahké čierne topánky skončili vyložené na konferenčných stolíkoch. Dolu schodiskom kráčal mladík v bordovom obleku, pistácievej košeli a hrebeňom v rukách. Zastavil pri zrkadle, hrebeňom prešiel cez už tak ulízané vlasy.

„To vyzerá na pekný úlovok,“ naklonený ponad predmety ich počítal, „ste schopní. Schopnejší, než som čakal. Váš tréning bude čoskoro dokončený.“

„Kedy budeš platiť?“

„Viete, toto je krásne, sám netuším, ktorý z vás to povedal.“

„Kedy budeš platiť?“ krajný *bundáč* ukázal svoju výšku i tvár.

„Hej, hej, už čoskoro,“ ustúpil.

„To mi nestačí, chcem vidieť peniaze,“ tmavohnedé oči mu žiarili spopod plavých vlasov.

„Už to bude, zatiaľ, môžete ísť na prízemie baviť sa na môj účet, platím vám večer.“

„To...“

„Počúvaj ma, možno nemám také ramená,“ ukázal na ramenná skryté bundou, „ale to neznamená, že sa neviem brániť.“

Tváre mali dostatočne blízko seba, aby si vzájomne cítili dych. Skupinka štyroch chalanov okolo mladíka v bordovom saku prešla mlkvo. Pozrel na dvere výťahu v procese zatvárania. Potom späť na kopy predmetov a peňaženiek.

Plavovlasý chalan vošiel do svojej izby v budove, zhodil zo seba čiernu bundu. Prešiel do kúpeľne, zatvoril. Skrz dvere bolo počuť tečúcu vodu. Keď odtiaľ vyšiel natiahol na

seba elegantné nohavice, červenú košeľu s bielym golierom. Nazul si čierne poltopánky. Váhovo si prezrel sako. Obišiel ho s opovrhnutím. Vošiel do chodby pokrytej modrým kobercom, prešiel k výťahu a zviezol sa dole. Klub ho čakal s otvorenou náručou roztancovaných žien, rozohraných hazardných hier a otvorených drahých fľaší. Sadol si k baru. Bažil po chľaste, nemusel ho platiť, to mu vyhovovalo.

„Dvojitého Jacka,“ kývol na barmana, ten mĺkvo vzal whiskáč a odmerku, do ktorej nalial z fľaše do plna. Prevrátil odmerku do pohára. Postup zopakoval, napokon pohár posunul pred zákazníka.

Odpil z pohára. Prisadla si k nemu žena v tmavofialových šatách, objednala si defacto to isté. Venoval úsmev jej poháru.

„Pokiaľ som správne informovaná, ste Mark,“ otočila sa na chlapíka v červenej košeli, „myslela som, že ste starší.“

„Prosím?“ takmer mu zabehlo.

„Ste Mark?“

„Áno, ale odkiaľ?“ položil pohár a pozrel na jej krátke hnedé vlasy, prehodené cez stred do ľavej strany.

„Dnes vás mám zabaviť,“ s úsmevom si prisadla bližšie, tak aby mu dočiahla na nohu. Rukou mu pohladila stehno. Chytil jej ruku a odsunul ju.

„Nepáči sa ti to?“

„Nemám náladu,“ odchlipol z pohára.

„To je zvláštne. No nič, tak by som ťa mala rozveseliť.“

„Čo spravíš? Vyzlečieš sa a rozkročíš? Si snád' štetka?“

„Aj to môžem byť, ak ti to urobí radosť.“

„Radosť asi nie, ale aspoň sa odreagujem, navyše to bude niečo príjemnejšie ako za celý deň.“

„Jasné,“ odpila z pohára.

„Nehnevaj sa, ale vážne sa nemám chuť zaoberať dákou fuchtlou.“

„No dovoľ!“

„Meh,“ zdvihol sa, celý podnik stál ako stuhnutý, otočil sa na ňu, stála na mieste. Pozerala na miesto, kde sa pred tým nachádzal. Jej zelené oči boli dosť výrazné.

„Kde sú všetci?“ nečakal, že sa pohne tak prudko a zasiahne mu intímne partie, sklonil sa, dostal kolenom do hlavy.

„Tak ja som ti fuchtla, hej?“ priložila k nemu malé pero, ktoré mu poslalo cez telo elektrický výboj. Zvalil sa na zem, „lúzer.“

Zdrapila ho za nohy, ťahala ho po chodbe ku schodisku do garáže. Dala si záležať na tom, aby si hlavu udrel o každý schod. Čierna dodávka stála pripravená odísť, hodila ho do nákladného priestoru. Naskočila do dodávky, ktorá vyštartovala veľmi prudko dopredu.

Prebral sa pripútaný pod silnou lampou, akú používajú na chirurgických ordináciách, košeľu mal z časti roztrhnutú, no cítil ako mu ženská ruka uväzňuje ruku. Chytil ju za zápästie a potiahol ju k sebe. Vrazil jej laktom do brucha, odskočila sa nadýchnuť. Oslobodil si druhú ruku a nohy. Chytila ho pod krk, už nemala červené šaty ale upnuté tričko a elastické legíny. Urobil pol kotúl vzad a chytil jej hlavu medzi nohy. Zatiahol, čím ju prehodil skrz svietidlo. To sa rozhojдало. Vyskočil na nohy, automaticky siahol po dýke. Uvedomil si, že má na sebe roztrhanú košeľu. Zdrapla mu ruky, pretočil jej ich. Prekĺzla sa popod neho. Potiahla. Reflexom sa mu podarilo uvoľniť košeľu, odhodila ju na zem.

„Pekné jazvy,“ mykla hlavou nad jazvami po jeho tele. Rozbehla sa, vyskočila na stoličku, stôl a vykopla smerom na jeho tvár. Ochránil sa predlaktím, pričom ju druhou rukou zdrapil za nohu. Využil jej zotrvačnosť na to, aby urobil pol oblúk a hodil ju do steny.

„Čo si zač?“

„Viem, čo nie som, pomstiteľ,“ snažila sa vymaniť spod jeho našliapnutia na jej ruky.

„Odkiaľ vieš, kto som?“ chytil jej zápästie ľavej ruky, „a prečo nemáš HoloWatches?“

„Heh,“ nohou dočiahla na tácku so skalpelmi. Prikopla si ich a šťastne jeden chytila do ruky, prešla mu cez žily na ruke.

„Sviňa!“ zajačal. Ohnala sa skalpelom znova.

„Prečo tak expresívne?“

Ostal v rohu miestnosti, medzi skrinkami. Ruky zaprel o vrch skriniek a vykopol jej skalpel z ruky. Rukou rozbila sklenený výklad skrinky. Vytiahla injekčné striekačky. Zahnala sa mu po nohe, odrazil sa od skriniek a dopadol za ňu. V tom momente vyrvala šuplík z kovového archívu. V ruke jej skončil revolver, namierila mu na hlavu.

„Na kolená! Ruky za hlavu, nech ich pekne vidím.“

Spustil sa na kolená, z ruky mu tiekla krv a ona mu zväzovala ruky obvazom. Zranenú ruku mu zviazala v predlaktí: „Snáď si si nemyslel, že mi zdrhneš,“ hodila ho o zem.

„Hej....“ do úst mu vopchala obvaz ktorý jej ostal.

„Sklapni, hlavne sklapni!“ zbraň zasunula za opasok a skontrolovala dvere. Niečo sa jej na nich nezdalo. Okno nepríjemne zavrzgalo. Pretočila pohľad. Mark prekvapene pozoroval dvere. Cez dvere vošli traja pomstítelia. Oddelili ju od Marka, mierili na ňu revolvermi. Pozreli na doničeného Marka, ktorý zaskučal od hanby.

„Zbohom, m'lady,“ prehlásil prostredný a stlačil spúšť, pri tom ako sa ona usmievala. Spadla dozadu, mieril jej na srdce z ktorého sa teraz valila krv na zem. Odpútali Marka, odišli z falošnej ordinácie. Mark bol prekvapený, ako ho dostala na tretie poschodie po schodoch. Celkom ho to fascinovalo. Stál tam tak hore bez medzi svojimi tromi kolegami.

„Opri sa rukami o auto,“ prehlásil stále ten, čo je v strede, „musíme ťa skontrolovať, či ťa nenapichla na sledovanie.“

Ruky zaprel o S-kový Mercedes, dvaja strážili a ďalší mu tľapkal po nohách a tele.

„Nestihla nič?“

„Nič, prebudil som sa veľmi skoro,“ pozrel sa svojmu kolegovi do očí zatienených kapucňu. Jeho tvár zrazu vyzerala prekvapene a s prívalom bolesti. Z úst a nosa mu tiekla

krv, no to už ho Marc držal v rukách s prerezaným obvazom. Obaja k nemu priskočili, hlavu mal zozadu prestrelenú. Nechali ho dopadnúť na zem, auto im poslúžil ako štít. Ich kolega ležal na krvavej zemi.

„Čo do frasa má toto znamenať?“ pozreli na okna budov okolo, nikto nikde. Naskočili do auta a vyrazili, čo najďalej.

Skončili na poschodí pred ich šéfom v bordovom saku, prezrel si doškrabaného a dorezaného Marka, prižmúril oči.

„Ako sa to mohlo stať?“ Mark si na seba natiahol čierne tielko a bundu a čakal na odpoveď.

„Idú po nás,“ žmúril smerom do okna, „niekto nás chce zrušiť.“

„Nás? Teba, nie?“

„Nás, jeden z nás je už mŕtvy.“

„Ako o tom vedeli, uhm, kolegovia?“ Mark sa zvrtol na kolegov.

„Vedel som o tom, netušil som kedy. Hneď ako som sa to dozvedel, poslal som ich po teba.“

„Super, úžasné. Chcem peniaze teraz, inak...“ šéf na neho namieril zbraň.

„Inak čo? Spadneš na zem mŕtvy?“

Zhlboka dýchal, nahmatal dýku zasunutú vo vnútornom puzdre prišitom vo vnútri vrečka.

„Poznáte váš účel, zbavte ma prezidenta a vyplatím vás, nechám vás.“

„Tse,“ Mark zaťal zuby a otočil sa k výťahu.

„To myslel vážne?“

„Smrteľne, iba kvôli tomu si nás tu trénoval.“

„Fajn.“

„Mark si zakryl tvár kapucňou.“

tak

Mark sa dostal do miestnosti pred kanceláriou prezidenta, kolegovia do nej vliezli cez okno. Na stoličke nehybne sedel chlapík v červenej karovanej košeli. Mark dal pokyn svojmu kolegovi po pravej strane kývnutím hlavy. Luke, ako sa osoba pod kapučňou volala, vytiahla z kapsy dýku. Miestnosť preťalo zalesknutie. Priblížil sa s dýkou k chlapíkovi s veľkou bradou. Červená košeľa v poslednej chvíli zašuchotala. Spopod stola vyletela sekera, Luková ruka s dýkou padla na zem. Luk si chytil kýpeť a cúvol. Jeho líce boli donútené povedať zbohom jedno druhému. Kovová čepeľ sekere sa pretočila na druhého soka, ktorého preťala skrz hrud'. Dýka mu vypadla z ruky. Mark cúvol, medzi lopatkami pocítil hlaveň.

„Do prdele,“ zdvihol ruky k hlave. Nežná ruka mu vybrala dýku z kapsy. Zasunula ju za vlastný opasok a kopla ho k zemi. Videl jej do tváre, šokovalo ho to.

„To nie je možné... to nie...“

„Čo buzerant? Čo sa ti nepáči.“

„Videl som ťa ako si skapala, zastrelili ťa! Tiekla z teba krv! Ako?“

„Možno som duch, možno som tvoja nočná mora.“

„Čo si zač?“ dýchal pokojne, pozeral na studenú hlaveň, ktorú mu priložila k čelu.

„Pete, čo som zač?“ usmiala sa.

„Najúžasnejšia žena, ktorá teraz zachráni prezidentovi život poslaním tvojho mozgu na dovolenku.“

„Počúvam len rozkazy, nikdy som to urobiť nechcel.“

„Kecy,“ Pete vzal sekera a položil mu ju na pravé rameno, „týmto ťa pasujem...“

„Vážne, môžete mi pomôcť zbaviť sa toho buzerantského riaditeľa spoločnosti, ktorá spôsobuje tento chaos.“

Pocítil ako mu skončila sekera na ľavom ramene, „za najukecanejšiu mŕtvolu dňa.“

„Počkaj,“ žena stále mierila na Markovu hlavu, „naozaj by nám mohol pomôcť.“

„Zastrel ho!“

„Nie, počúvaj. Dostane nás dnu, pozná to tam, dostane náš až k tomu idiotovi.“

„Hmn, no tak dobre,“ Pete ho chytil rukou za rameno, zdvihol ho z ľahkosťou a otočil si ho tvárou k sebe. Jeho tvár bola pokrivená v bolesti.

„To aby si vedel, že ak spravíš dáku kravinu, narobím s teba fašírky.“

Prikývol a dopadol na nohy, pomasíroval si dostláčanné rameno.

„Ako to, že nezamrzate so všetkými? Nemáte HoloWatches?“

„Takú sračku by som si do ruky nikdy nedal,“ prehodil si cez plece sekeru, „dostaň nás k tomu šašovi.“

„Dobre, dobre,“ kráčal dopredu pred zlovestnou zbraňou, ktorá stále na neho mierila, „ale nebolo by fajn, keby ste boli oblečení v čiernom?“

„Mne by to nepomohlo.“

„No obra si asi každý všimne, ale ona, je mrštná a veľkosť jej sedí.“

„Fajn, keď si to vymyslel, tak mi daj oblečenie jedného z tvojich kamošov,“ štuchla ho od chrbta, sklonil sa nad mŕtve Lukovo telo. Vyzliekanie kolegu mu nebolo práve príjemné, ale nemal veľmi na výber. Prišiel síce k dýke, ale to nemalo žiaden význam, keby chceli je v sekunde mŕtvy. Žena sa vyzliekla do spodnej bielizne, natihla si krvavé oblečenie. Mark to mal problém stráviť. Začal myslieť na peniaze, ktoré si môže vziať, keď jeho sprostý šéf príde o život.

Dorazil so ženou do kancelárie, stála krok za ním. Šef mu dal dole kapucňu, hľadel mu do očí.

„Čo sa stalo?“

„Prečo ste dvaja?“

„Mal veľmi dobrú ostrahu,“ Mark spustil kapucňu, „prišli sme o ďalšieho, chcem peniaze a pokoj.“

„Všeteho dočasu, priateľu,“ vyklopil si zrkadlo, hrebeňom si prešiel cez vlasy.

„Žiadne *všeteho dočasu*,“ vybehol s dýkou v ruke po mladíkovi v bordovom saku. Ten sa usmial, zaklapol zrkadlo a v ruke mu zaleskol ovládač. Stlačil ho. Každé hodiny v miestnosti zastali, takisto ako Mark vrhajúci sa jeho smerom.

„Ale áno,“ vytrhol mu dýku z ruky. Žena stála, tvárila sa stuhnuto, Pete pozoroval situáciu spoza dverí. Priložil dýku k Markovej hrudi, oči mu zaiskrili.

„Po tom, ako si ma zbavil prezidenta, sa zbavím teba a s nikým sa nemusím o nič deliť. Som vládcom sveta. Heh.“ Potočil mu dýkou priloženou k hrudi.

„Necháš ho,“ žena ho odsotila, dýka mu takmer vypadla na zem. Zdrapil ju a pozoroval postavu.

„Čo to..?“ ženský hlas ho zaskočil.

„Čo je s ním?“

„No nič, stuhol, je zastavený v čase,“ zdrapil dýku, zaútočil na ženu v čiernom, „kto si?“

„Tvoja najhoršia nočná mora,“ vykryla jeho útok a zdrapila ho pod krkom takou silou, že pustil dýku na zem, „čo si mu spravil?“

„Zastavil ho, ako všetkých.“

„Čím?“

„Tým svinstvom, ktoré som dostal cez HoloWatches do všetkých.“

„Nemá ich.“

„Neriskoval by som vlastný život, aby ma mohli zabiť bez toho aby to niekto zaregistroval. Mal som byť jediný, kto sa bude môcť hýbať, ako je možné, že sa stále hýbeš?“ dostal ranu cez bradu. Dopadol na zem.

„Pretože nie som z tvojich a ani on nie.“

„On je už prakticky, mŕtvy.“

„Nie on,“ mávla na dvere, Pete rozrazil dvere nohou a sekerou zamával pred tvár.

„Musíme rozbehnúť svet,“ mávla na neho rukou.

„Čo?“

„Všetko zastavil...“ bordové sako sa mihlo, vzal ovládač a Marka smerom k sklenenej stene budovy.

„Stoj!“ Pete sa ho pokúsil chytiť, zdrapol mu však len nohavicu. To spôsobilo, že hrud' mala väčšiu zotrvačnosť a dopadol tvárou na zem. Ovládanie odletelo k žene, no Markovo telo so zastaveným organizmom rozbilo okno. Ostal na hrane poschodia, pomaly sa preklápal. Žena s hnedými vlasmi stlačila ovládač, Mark sa prebral. Nadýchol a zdrapil okraj do rúk. Nohy mu skĺzli pod úroveň okraja. Pozoroval svojho nadriadeného ako nohami kope do veľkého chlapa v červenej košeli. Postava ženy za ním natiahla ruku. Chlap v bordovom saku, šéf, vrazil rukou Markovi do čela. Mark ho jednou pravačkou zdrapil za krk. Potiahol, zároveň mu stena poslúžila ako odrazová plocha pre nohy. Aj so šéfom boli vo vzduchu, padajúc strmhlav k zemi. Mark narazil do steny, cítil pevné zovretie okolo lýtka. Povolil stisk ruky okolo krku. Pozrel do očí svojmu bývalému nadriadenému. Vzdäľovali sa. Celá postava bola čoraz menšia a menšia. Na chodníku vznikol okolo nej červený flak. Marka vytiahli na podlažie, položili ho na zem pred seba.

„Stále si jeden z pomstiteľov,“ hrubý hlas mu prerazil uši.

„Ale...“

„Sklapni! Najradšej by som ťa odpravil, bez okolkov.“

„Mám pre neho lepší trest,“ žena zo seba zhodila čierne oblečenie. Mark chvíľku civel, potom odvrátil pohľad. Zhlboka dýchal. Sekera cinkla o zem.

„Veľa chľastu, veľmi veľa chľastu.“

„To má byť trest?“ Petov pohľad ho prevrátil s presnosťou.

„Však uvidíš, zdvihni ho,“ odtrhla záves, zabalila sa do hodvábu.

„Čo?“ Mark chcel cúvnuť, ale ruka mu zovrela krk odzadu a celé jeho telo viselo vo vzduchu.

Mŕtvola pri jeho nohách páchla, ruky mal priviazané o rúru. Pred ním sa rozprestierala hala. Nemal na sebe vôbec nič, okrem fixou napísaného textu SEX BOL OK. Po hale ležalo ďalších pár mŕtvych tiel v značnom štádiu rozkladu. Pred ním ležala nepriestrelná vesta s vačkami plnými krvi. Časť ich bola prázdna, tam kde by chránili srdce. Prestrelenie vačku do vesty bolo ľahko spoznateľné. Zhlboka sa nadýchol. Jedna z mŕtvol mala k hrudi prišité ovládanie HoloWatches. To bola pre neho tá lepšia časť, tá horšia bol displej s klesajúcim časom; päť, štyri, tri, dva, jedna.....

Tik Tak 4.0 Ručičková terapia

Špajdy

Február 2015

Neprešlo kontrolou gramatiky ani pokročilou editáciou.

Za gramatické chyby sa ospravedlňujem.

Posledná úprava

3. marec 2015

Postava s čiernou bundou a skrytou tvárou pod kapucňou skrášľuje už štvrt'hodinu lavičku pri fontáne v obchodnom centre. Pri hlave si drží zápästie s ciferníkom, užíva si zvuk tikania hodínok.

„Nazdar,“ prerušil tikot chlapčenský hlas.

„Čo?“

„Hej, nazdar, Mark, že?“

„Uhm,“ zdvihol zrak, aby nevidel len červené obtiahnuté nohavice nad čínskymi teniskami. Chalan držal v ruke jabĺčkový telefón a vyškerený pokračoval.

„Čo sa s tebou stalo? Od strednej som o tebe nepočul.“

„Aké prekvapenie.“

„Čo robíš? To je ciferník?“ ukázal na Markovo zápästie.

„Hej, je to ciferník,“ podráždene.

„Prečo nemáš HoloWatches?“ vystrčil pred neho zápästie nad ktorým sa pár milimetrov premietal belasý holografický čas.

„Toľko svinstva by som si do tela nedal.“

„Ale prosím ťa....“ stíchol, zastal a hodinky žiarili nad jeho rukou. Sekundový indikátor sa zasekol.

„Nemal si ma osloviť, sorry,“ zdvihol svoj zadok z lavičky. Vytrhol mu telefón z ruky. Vložil ho do kapsy, z ktorej vytiahol krátku ligotavú dýku. Skončila v chalanovom bruchu, vytiahol mu peňaženku zo zadného vaku. Ľudia dookola stáli ako stuhnutý, ciferník mu žiaril na zeleno. Prešiel k prvému človeku, prehľadal mu vrecka. Vzal peňaženku, mobil, šperky a všetky cennosti, ktoré našiel. Tento postup urobil pri ďalších desiatich ľuďoch. Ciferník zmenil farbu na oranžovú. Prezrel si vysmiateho chlapca, ktorému silno krvácalo brucho.